

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - JUNI/JULI/AUGUSTUS 2014

BELGIË - BELGIE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivotteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT

HANDBALSHOP.P.BE

de.pivot@telenet.be

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

De magische triple van Initia

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Marijn Peters
Linde Panis

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
(www.fotomakers.be)
Cederic Janssens
(www.osin-view.com)
Marcel Coppens
Eddy De Vlieger
Ronny Billen
Luc Kempeneers
HC Eeklo
Tim Mogal
Alain Decamps
EHF-Media

Coverfoto

Simon Ooms was
beslissend in de Play-Off
finale Bocholt - Hasselt.
(foto: Eddy Vannoppen)

Initia Hasselt heeft als eerste Belgische club de triple (Titel – Beker – Beneluxliga) binnengehaald. Na een middelmatige reguliere competitie piekte Initia in “money-time”. Gelanceerd tijdens de Final4 van de Beneluxliga in Differdange surfte Hasselt verder op de golf van euforie, en pakte de beker in Heist-op-den-Berg, en de titel in de eigen Alverberg. De jonge garde van Initia verzamelde inmiddels al heel wat ervaring, en voorzitter Bruno Willems stelt de ambities bij: Initia gaat proberen zich te kwalificeren voor de Champions League, al is de logistieke impact hiervan op een amateurclub enorm.

Minder goed gaat het bij de dames. Rhino Turnhout, twee jaar geleden nog bekerwinnaar en regelmatige klant in de play-offs, trekt de stekker uit dameshandbal op het hoogste niveau. De doorstroming uit eigen jeugd was te mager om het vol te kunnen houden in eerste nationale. Tijd dus voor een analyse, met Linde Panis. Een goede zaak voor ons dameshandbal op het hoogste niveau is in ieder geval dat we met Ania Jaszczuk en Nicky Houba twee toppers met profervaring terug zien keren naar België.

Ons handbal staat intussen op VHV-niveau voor één van de grootste hervormingen van de laatste jaren. De geïntegreerde BENE-League komt eraan vanaf september. Er werd gesnoeid in het aantal wedstrijden, en enkel de toppers blijven over in de fase tot februari. Intussen zullen de andere ploegen in eerste nationale strijden voor twee bijkomende, felbegeerde play-off tickets. Iedereen zal dus op de tippen van de tenen moeten lopen! In ons september-nummer zullen we ruim vooruitblikken naar die nieuwe topcompetitie. Het Nederlandse Volendam haalde eerder ook al eens die fameuse triple. Dit jaar was het echter wat minder voor Volendam, dat voor het tweede jaar op rij onttroond werd op Benelux-niveau, maar ook in Nederland. Daar ging Eurotech BEVO met de titel aan de haal in een Limburgs duel tegen de OCI Lions, na een belle met verlengingen. Dat belooft voor de BENE-League volgend jaar! Bij de heren zullen we een aantal vertrouwde gezichten moeten missen in de BENE-League. Bart Lenders, Ivan Kopljarić en David L'hoest, drie jongens die het laatste handbaldecennium kleur gaven, hangen de schoenen aan de haak. Aflossing van de wacht dus, en kijken of dit zich ook zal uiten in de verkiezing van de speler van het jaar.

Maar ook op andere vlakken is er evolutie binnen de VHV. Na vijf jaar Hasselt verhuist het bureau van de VHV naar Lummen. Daarmee wordt symbolisch ook de periode van de Topsportschool, helaas, afgesloten. Jos Schouterden, die met pensioen gaat, werd door zijn ex-leerlingen uitgewuifd, maar het handbal verlaat Jos Schouterden gelukkig nog niet. Structureel nemen we ook afscheid van de Provinciale Komités. Het handbal zal zich vanaf volgend seizoen regionaal organiseren. Een rustig tussenseizoen zal het dit jaar dan ook niet worden, en het blijft ook uitkijken naar de volgende minister van Sport.

'Samen inzetten op instroom van meisjes'

Bij de dames zullen er volgend jaar terug twee "oude" bekenden in onze competitie te zien zijn. Nicky Houba en Ania Jaszczuk keren terug naar hun thuisland om er onze rangen te versterken. Met hun buitenlandse ervaring zullen ze ongetwijfeld een frisse wind door de competitie doen waaien. Een welkome opsteker, want het dameshandbal in België beleeft geen makkelijke tijden. De laatste jaren waren er regelmatig forfaits in het dameshandbal. Er zijn eigenlijk gewoon te weinig handballende meisjes, en bovenaan de piramide is er ook geen nationale dames seniorenploeg,... Uit verschillende hoeken komen er dus negatieve signalen. Maar is dit wel terecht, en zo ja, wat doen we eraan?

4

Achter de schermen boog de VHV-damescommissie zich over de problematiek in en de troeven van het dameshandbal, en heeft daarvoor een plan opgesteld ter bevordering van het dameshandbal. Bij wie anders dan Linde Panis, VHV-medewerkster en lid van de damescommissie, konden we terecht voor tekst en uitleg?

Linde, welke items komen in dat plan ter bevordering van het dameshandbal aan bod?

Linde Panis: 'We hebben eerst en vooral een uitgebreide evaluatie gemaakt van het huidige dameshandbal. Dit hebben we teruggebracht naar zes niveaus namelijk: hoe zit het met de basis, de competitie, retentie (of het behoud van leden), de aanwezigheid van dames in onze handbalstructuren, topsport en promotie.'

Wat zijn de belangrijkste bevindingen ?

Linde Panis: 'De belangrijkste bevinding is dat onze basis overal te klein is. Dat wordt meteen ook de grootste uitdaging en eerste prioriteit naar de toekomst toe. Om het te situeren met enkele cijfers: we hebben bij de jeugd ongeveer 1250 handballende meisjes, dat is de helft van de jongens. Dit heeft tot gevolg dat we niet voor elk meisje of elke vrouw een volwaardige competitie hebben op haar niveau, en dat meisjes vaak met jongens moeten meespelen. Daardoor bestaat er het gevaar dat meisjes vroeger zullen afhaken, net omdat ze steeds met of tegen jongens moeten spelen. Bovendien moeten onze meisjes ook zeer vroeg doorstromen naar seniorenploegen, want ook daar zijn er te weinig dames, waardoor hun jeugdopleiding vervroegd stopt. Daarnaast

heeft dit ook gevolgen voor onze selecties, aangezien het potentieel aan talentvolle en ambitieuze meisjes beperkt is. Dit alles valt alleen maar op te lossen door op termijn meer meisjes aan het handballen te krijgen. En daarmee moeten we echt nu beginnen. Maar het kan echt: in Nederland zijn de verhoudingen omgekeerd, daar zijn twee leden op drie meisjes, en heeft handbal het imago van een meisjessport: jongens spelen voetbal en meisjes handbal. Al krijgen ze wel toenemende concurrentie van het veldhockey.

Wat we verder ook zien, is dat vrouwen vroeger afhaken als speelster om familiale redenen. Jammer genoeg komen ze daarna echter niet vaak terug naar het handbalveld. Maar hoe krijgen we deze dames terug aan het handballen? Vaak ontbreekt een recreatieve of meer vrijblijvende competitievorm in hun directe omgeving, waardoor de stap om terug te handballen te groot is. Ook dit komt weer neer op te weinig actieve speelsters op elk niveau.

20% van onze vrouwelijke leden is actief in clubs als niet-spielster, dit wil zeggen als bestuurslid, tafelofficial, scheidsrechter of dergelijke. We dienen ook in deze functies meer vrouwen actief te maken, maar procentueel gezien is dit cijfer vergelijkbaar met de heren. Ook de scheidsrechterscommissie is mee op de boot gesprongen en tracht meer in te zetten op dameskoppels.

Vervolgens hebben jullie een actieplan opgesteld om in te zetten op een aantal items. Wat zijn de prioriteiten van dit actieplan?

Linde Panis: 'We willen in elk van de 6 gebieden een aantal zaken realiseren. Maar onze eerste prioriteit is dat we het aantal handballende meisjes willen verhogen. We zien inmiddels dat er wel al een positieve tendens is in het aantal deelnemende M14 ploegjes bij de promotietornooitjes. Meer clubs trachten intussen meer voor meisjes te doen, maar we dienen dit absoluut nog verder door te trekken.

Wat uiteraard ook belangrijk is, is dat iedereen zich hiervoor engageert. Niet alleen de damesclubs of de VHV damescommissie. We hebben hiervoor de hulp nodig van iedereen. We kunnen ons moeilijk handbal in Vlaanderen inbeelden zonder meisjes of dames, het zou een enorme vershraling van het handballandschap zijn. Maar om er iets aan te doen hebben we echt de hulp nodig van iedereen.

In december werd er een enquête gehouden bij alle damesclubs? Konden er uit de resultaten van deze enquête al conclusies getrokken worden?

Linde Panis: 'Uit deze enquête bleek hoofdzakelijk dat er nood was aan een hervorming van de competities bij liga en regio. Maar de meningen waren erg verdeeld over welke richting het uit moest. Er was geen duidelijke voorkeur voor een specifieke competitieaanpassing. Daarom hadden we besloten een vergadering te organiseren voor alle clubs met damesploegen. Deze vergadering had 2 hoofditems namelijk de meisjesjeugd en de hervorming van de liga- en regiocompetities.

In maart vond er dan die bewuste vergadering plaats. Is daar iets uit voorgekomen?

Linde Panis: 'Bij de ligacompetitie werd er geopteerd om naar een reeks van 8 ploegen te gaan, met play-offs en play-downs met 4 ploegen. Dit in plaats van de huidige competitie met 10 zonder nacompetitie. De reeks was, door omstandigheden de laatste jaren zelden compleet, zodat de competitie wat te mager werd. Bij de regiocompetities zouden de clubs de regio-indeling willen behouden, daarbij eindigen met play-offs over de reeksen heen om de stijger naar liga te bepalen, gecombineerd met een aantal toernooien voor de resterende ploegen. Waar andere reeksen terugkomen van play-offs, is er hier vraag naar. Het moet niet allemaal overal hetzelfde zijn, als de omstandigheden anders zijn.

Tegelijkertijd is het ook de bedoeling om een aantal recreatieve toernooien te organiseren, want uit de vergadering kwam ook naar voor dat we initiatieven moeten nemen om oud-handbalsters terug aan het handballen te krijgen. Daarom zullen we per seizoen een 4-tal toernooien voor deze doelgroep trachten te organiseren.'

We spreken nu over de hervormingen van de liga- en regioreeksen, maar we zien opnieuw dat er in de nationale reeksen enkele damesploegen forfait geven. Denk maar aan Kortrijk en Leuven afgelopen seizoen, en recent nog Rhino en Femina Visé 2. Dringt ook een hervorming van de nationale reeksen zich op?

Linde Panis: 'Toch wel. Bovendien zijn de ploegen in 2de nationale weinig geneigd om te

DHC Meeuwen concentreert zich al jaren op de meisjes.

6

stijgen naar 1ste nationale. Dat heeft een aantal redenen zoals het hebben van een verplichte tweede ploeg in competitie en het grote niveauverschil. Maar blijkbaar zijn er ook niet zoveel ambitieuze damesploegen buiten onze huidige topreeks. Dit is jammer, ook voor de ontwikkeling van ons dames- en tophandbal. De evolutie naar 8 ploegen in 1ste nationale dringt zich aldus op.

Daarnaast moeten we op ons topniveau meer durven investeren in trainingsarbeid, krachtontwikkeling, en dergelijke. Er zijn ambitieuze meisjes die dat willen, er zijn al enkele naar het buitenland getrokken en zij doen het daar goed. Dat bleek ook uit de Challenge Trophy die we onder impuls van de damescommissie zijn gaan spelen. Technisch en tactisch waren we daar bij de betere, maar we komen duidelijk kracht kort.'

Zoals reeds eerder aangehaald, het grootste probleem is het tekort aan handballende meisjes. Worden hiervoor al acties ondernomen?

Linde Panis: 'Vanuit het JeugdSportFonds zal er nog bekeken worden of er extra impulsen gegeven kunnen worden, en we gaan ook starten met een nieuwe promotiecampagne. Op de promotiebijtscholing van 18 mei werd er

tussen de aanwezigen afgesproken dat we vanaf volgend seizoen meer zullen focussen op het werven van meisjes van het 3de en het 4de leerjaar lager onderwijs. Op die manier kunnen we samen M10 tornooitjes spelen en bouwen aan een competitie voor de toekomst, in elke regio.

Daarnaast kunnen we nog enkele adviezen geven ter bevordering van onze meisjesjeugd. Volgens ons is het belangrijk dat clubs trachten al zo vroeg mogelijk aparte jongens- en meisjesploegen te maken, in plaats van ze samen te houden, want dit geeft moeilijkheden op lange termijn. Geef de meisjes ook zelf de verantwoordelijkheid om vriendinnetjes te overtuigen om te komen handballen. De vriendjes- of vriendinnetjesdagen blijken hiervoor een succesvol hulpmiddel te zijn.

Bij meisjes speelt ook het sociale aspect een heel belangrijke rol, veel meer dan bij de jongens. Trainers van meisjesploegen moeten zich hiervan bewust zijn en er ook aandacht aan geven. En tenslotte zouden we nog meer promotie moeten maken in onze sport. Niet enkel voor meisjes, maar ook in het algemeen. We moeten zelf artikels durven insturen naar de pers, en zelf meer actie ondernemen om onze sport meer "in the picture" te plaatsen.' Dan weten we allemaal wat gedaan!

Marijn Peters

Project Mini Ladies

Het dameshandbal kampt met een te kleine basis om een meisjescompetitie op te bouwen in veel jeugdreeksen. Dat wordt aanzien als één van de redenen waarom een aantal meisjes vroegtijdig de handbalschoenen aan de haak hangen. Begin volgend seizoen lanceert de VHV samen met de clubs het meisjesproject MINI-LADIES. We vroegen aan recreatiesport coördinator Gerrit Vertommen (overigens net vader geworden van een tweede dochter!) naar de filosofie achter het opzet.

Vanwaar het idee om dit specifieke meisjesproject op te starten?

Gerrit Vertommen: “Op 18 mei hadden we een workshop rond meisjeshandbal met de promotieverantwoordelijken van een 30-tal clubs. We constateerden dat we, buiten Limburg, eigenlijk in geen enkele categorie een meisjescompetitie kunnen opzetten. In de meeste provincies zijn wel enkele meisjesploegen, maar te weinig om een reeks te maken, zodat ze genoodzaakt zijn om bij de jongens mee te spelen. Hierdoor komen ze te vaak tegen fysiek sterkere jongens te staan, wat niet altijd leuk is voor deze ploegen. De VHV-tornooien vanaf M14 bieden hiervoor deels een oplossing. We zien hier en daar heel goede initiatieven bij de clubs, maar doordat ze vaak in verschillende leeftijdscategorieën opgezet worden, bieden ze niet direct een oplossing aan het hoofdprobleem, het niet bestaan van een meisjescompetitie. Als ik me concentreer op meisjes geboren in 2006 en de buurclub op meisjes geboren in 2002, zullen ze zelden of nooit tegen elkaar kunnen spelen. We moeten dus samen denken en plannen.”

Wat was dan de uiteindelijke conclusie van de workshop?

Gerrit: “We willen op termijn graag een competitie opzetten (M12 en later ook M14) in elke regio met minimum 6 meisjesploegen, naast de bestaande jongenscompetitie. Daarvoor is het belangrijk dat we ons met alle clubs intensief op dezelfde leeftijdscategorie concentreren om te starten.

We kwamen tot een consensus om de eerste 3 maanden van het seizoen (september tot november 2014) de promotionele focus in te zetten op het werven van meisjes in de categorie M10 (3de en 4de leerjaar). Doelstelling is om in die periode zoveel mogelijk meisjes van die leeftijd te laten instromen in de clubs.

Voordeel is dat we in de tornooien georganiseerd door de clubs in de verschillende regio's gescheiden J10 en M10 reeksen kunnen maken. De meisjes kunnen dus onmiddellijk tegen andere meisjes spelen zodat ze meer aan bod komen (tov. gemengde ploegen) en dus meer succesbeleving en handbalplezier zullen kennen. Doordat we focussen op één categorie streven we ernaar om in het seizoen 2016-2017 in elke regio een 6 à 8 M12 ploegen te hebben, zodat de meisjes onderling een competitie op poten kunnen zetten.

Uiteraard zal jaarlijks de campagne van werving herhaald dienen te worden (zoals dat ook bij de jongens het geval is).”

Hoe zal de VHV dit ondersteunen?

Gerrit: “De promotieafdeling van de VHV zal voorrang geven aan de clubs die miniladies projecten opzetten. Er zal enerzijds ondersteund worden met lesgevers om de promotie in de scholen uitgebreid te kunnen voeren. Anderzijds zal er ook materiële hulp zijn: t-shirts, ballen, tattoos,... Er zal ook een aantrekkelijke promotiefolder gemaakt worden, waaraan de clubs hun clubgegevens, logo's en andere info kunnen toevoegen.

Linde Panis

Mee instappen?

Wat dienen clubs te doen die willen instappen?

Ze nemen contact op met mij via mail (gerrit.vertommen@handbal.be) of telefonisch (0486 90 67 46) en dan kunnen we een actieplan op maat van de club opstellen. **Zeker doen!**

Ania Jaszczuk na tien jaren buitenland opnieuw bij Initia Hasselt

‘Ik wil eindelijk een titel op mijn palmares’

Ze was al wel tien jaar actief in het buitenland, maar toch kwam de terugkeer van Ania Jaszczuk naar Hasselt over als een verrassing. Bij de laatste Duitse club waarin ze werkzaam was, werd ze immers het “Mädchen für Alles” genoemd. Zeg maar: meid voor alle werk. Het werd zelfs een emotioneel afscheid, maar de 28-jarige opbouwspeler wilde aan een nieuw hoofdstuk in haar leven beginnen, zowel op professioneel als op persoonlijk vlak. En dus speelt ze volgend seizoen opnieuw in de Belgische competitie bij Initia Hasselt, dat meteen haar ambities bevestigde met het aantrekken van nog een pak andere talenten.

“Het werd hoog tijd dat ik opnieuw dichterbij mijn familie kwam wonen,” giechelt ze een beetje zenuwachtig. “Hoewel ik op een mooie periode mag terugblikken.”

Geef eens een overzicht van jouw handbalcarrière.

Ania: “Ik begon te handballen bij Kiewit, nadien bij Initia Hasselt en toen ik 18 jaar was, verhuisde ik naar een sterke Italiaanse club Terramo, waar ook enkele Deense speelsters actief waren. Het jaar nadien was de club failliet. Ik bleef in totaal vier jaar in Italië, maar het niveau was daar niet zo hoog en dus wilde ik mijn kans wel wagen bij TuS Weibern, in de tweede Bundesliga. Eigenlijk de mooiste tijd van mijn buitenlands verblijf. Ik scoorde er

meer dan honderd doelpunten in één seizoen, ik kreeg er volop kansen en het was er gewoon leuk om te spelen. Twee jaar later wilde Greven mij absoluut hebben en nog eens twee jaar later kwam ik in de hoogste Bundesliga terecht bij de Vulkan Ladies uit Koblenz.”

Je was daar inderdaad een meid voor alle werk?

“Ik was daar in dienst voor 30 uren om allerlei werken op te knappen. Ik moest sponsors zoeken voor de club, wat me ook lukte. Kleinere sponsors weliswaar, want de voorzitter bracht de grotere sponsors binnen. Maar ik had twee jaar geleden ook een schouderoperatie moeten ondergaan en ik was nog niet helemaal hersteld toen ik er aankwam. Ik kreeg

er echter van de trainer niet het vertrouwen. Tegen een topclub als Trier mocht ik dan toch spelen, ik scoorde vier doelpunten vooraleer ik uitviel met een verzwikte voet. Na veertien dagen was ik opnieuw speelklaar, maar de trainer liet me daarna nog drie weken op de bank zitten. Dat zijn natuurlijk zijn beslissingen, maar voor mij was het duidelijk. Ik ging niet in Duitsland spelen voor een gemiddelde van vijf minuten speeltijd per match.”

Je zei dat het een emotioneel afscheid werd...

“In mijn afscheidsmatch waren de meisjes van mijn ploeg al aan het wenen voor de match begon, ze weenden tijdens de match, maar juist puur op die adrenaline klopten we nog een hoger gekwoteerde ploeg en ik scoorde zelf nog vier doelpunten. Een bewijs dat ik het nog wel kon. Maar volgens mij hadden we een trainer die zijn speelsters niet aanvoelde en die gewoon niet wist wat hun sterke punten waren.”

Hoe zou je jezelf dan als speelster omschrijven?

“Ik drijf op enthousiasme. Ik ben een vechterke. Bij mijn laatste ploeg verloren we verschillende wedstrijden in de laatste vijf minuten omdat niemand nog durfde naar doel gaan. Op zulke momenten had de trainer op mij een beroep moeten doen, want ik ging door een muur om mijn kans te gaan. Dan heb ik veel meer respect voor mijn vroegere trainer van TuS Weibern. Die schold me rot en boorde me in de grond, omdat hij wist dat ik dan dubbel gemotiveerd op het terrein stond.”

Jo Smeets, jouw trainer bij Initia is bij deze verwittigd...

(lacht) “Ik denk dat ik uitstekend met hem zal kunnen samenwerken. Het is de bedoeling dat ik mijn ervaring ook overdraag op de jongere speelsters. Ik kijk er al naar uit om opnieuw mijn vroegere ploeggenoten te ontmoeten en zelfs meisjes aan wie ik nog training gaf. Bij Greven was ik ook jeugdtrainer, maar of ik dat ook bij Initia ga doen, weet ik nog niet. Dat hangt ervan af of ik dat kan combineren met de uren voor mijn job.”

Je vond dus nogal snel werk in België?

“Eigenlijk heb ik een diploma van grafisch ontwerpster. Ik heb ook een tijdje modellenwerk gedaan, maar daar ben ik mee gestopt. Ik deed ook marketing in een informaticabedrijf en nu ben ik in opleiding bij Cegeka in Hasselt, ook een informaticabedrijf, waar ik ondersteu-

ning moet geven aan het veldteam.”

Had je in het handbal nog andere aanbiedingen?

“Absoluut. Ik heb nog vragen gekregen van verschillende buitenlandse ploegen. Maar het was wel geweest. Ik wilde ook wel eens kampioen worden. Bij de jeugd van Initia was me dat al eens gelukt en in de tweede Duitse Bundesliga hebben we wel de play-offs gehaald, maar ook niet meer. En ik heb nog wel ambitie, hoor!”

Er waren ook privéredenen. Jouw vriendje?

“Ik heb inderdaad sinds twee jaar een relatie met Patrick Stegemann, die volgend seizoen de trainer van Tongeren wordt in de Superligareeks. Ik ben ervan overtuigd dat hij zal slagen. Wat hij allemaal weet en kent van het handbal... Hij heeft in Duitsland heel wat ervaring opgedaan met jeugdige spelers. Ik denk dus dat hij zijn wetenschap ook best kan overbrengen op een groep. Hij weet wat hij zegt en verder wil ik daar niks over kwijt. Dat is zijn taak.”

Je hoopt ook nog dat Nicky Houba naar Initia kan komen...

“Als we haar erbij zouden hebben, dan zit het helemaal snor. Een goede doelvrouw maakt 50% van de sterkte van een ploeg uit en iedereen weet wat Nicky kan. Ik probeer haar te overhalen. Maar er spelen nog andere factoren. Bij de overgang van een profspeelster naar een ploeg in een ander land, moet de nieuwe club een redelijk hoog bedrag betalen aan de federatie van haar vorige club en de EHF (*nvdr* 1230 Euro). Maar dat zijn toch middeleeuwse toestanden! Bij een contractspeelster eindigt toch de overeenkomst als het contract is afgelopen! Ik zou daar graag voor naar de rechtbank stappen, maar vooraleer er daar een uitspraak is, ben je weer een jaar verder en dat heb ik er dan weer niet voor over.”

Welk moment uit jouw tien jaren buitenland zal je nooit vergeten?

(denkt lang na) “Eigenlijk niet speciaal één individueel moment. Ik blijf de momenten koesteren waarin we als ploeg alles deden wat we konden, waarin iedereen achteraf kon zeggen – wat ook het resultaat was – dat we met z’n allen een uitstekende match gespeeld hadden. Mijn laatste match in Duitsland was er zo een-tje, waarbij we met z’n allen, gevoed door de adrenaline, echt alles gaven voor mekaar als groep.”

Marcel Coppens

“Play-off-finales waren weer het hoogtepunt van het seizoen”

Dirk Gerlo is nog één van de weinige Sporza-redacteuren, die nog niet getroffen wordt door de Rode Duivelsgekte en dus heeft hij de tijd om Handbal X-tra te woord te staan. Hoe blikt hij terug op het voorbije seizoen, zowel op clubgebied als op gebied van de nationale ploeg? Wat waren voor hem de hoogtepunten? Of had hij soms nog andere bemerkingen? Ja, zo bleek. Ga je gang, Dirk!

“Ondanks het feit dat het niveau van de competitie toch duidelijk de hoogte in gaat, heb ik een paar grote vraagtekens naar de toekomst van het handbal in onze contreien. Het is nog voor vele mensen onduidelijk wat er nu gaat gebeuren na de opsplitsing van de competitie in twee luiken: een BENE-League en een aanvullend Belgisch luik. Je merkt nu al dat de top-4 zich intussen stevig versterkt om een goed figuur te slaan en om achteraf zeker bij die top-4 te blijven. Dat kan nefast werken voor de clubs die daar niet bij zijn. Kijk wat er gebeurt met Nelo, dat haar coach en een aantal belangrijke spelers ziet verdwijnen...

10

Als de huidige top-4 sterker wordt door de versterkingen en door het spelen op een hoger niveau, dan is het haast onmogelijk voor de andere ploegen om nadien nog te winnen van een ploeg uit die top-4. Ik vind die BENE-League – jammer dat het geen BENELUX-competitie werd – een mooi initiatief, maar het is geen cadeau voor wie er niet bij is. De andere ploegen worden daardoor haast genoodzaakt om te spelen met beloftevolle jeugd.”

Een tweede punt waarover Dirk Gerlo niet zo gelukkig is...

“En dan spreek ik vooral als Sporza-journalist: de regionale spreiding. Handbal is traditioneel een sterke sport in Limburg, maar om meer uitdagingen over deze sport te kunnen geven, zou het leuk zijn mocht er ook concurrentie komen uit Oost- of West-Vlaanderen, of Vlaams-Brabant. Nu blijft het vooral een dominantie van Limburg, met een kleine inbreng van Antwerpen en een nog kleinere inbreng vanuit Wallonië. Bovendien is de top van het handbal misschien wel té klein, zodat je én

in de BENE-League, én in de Belgische competitie, én in de Belgische beker steeds dezelfde ploegen in de toppers ziet uitkomen. Het is bijna de Schotse competitie in het voetbal of de Belgische basketcompetitie.”

Media

Nog bemerkingen, Dirk?

“Ja, ik maak me ook zorgen over het verkopen van het product ‘BENE-League’. Denk je dat de supporters van Sasja de verplaatsing zullen maken naar Volendam of naar Aalsmeer? Als ze naar Hasselt moeten, vinden ze het al ver, bij manier van spreken. Het is uiteraard uitstekend als je via deze competitie een kwalitatieve impuls wil geven aan het handbal, maar werd er wel genoeg gedacht aan de commercialisering ervan. Ik hoorde ooit praten over Eurosport om deze competitie te ‘verkopen’. Dat is echt wel ‘wishful thinking’. Qua media zou b.v. een wedstrijd tussen Doornik en Waasmunster

zelfs meer belangstelling kunnen lokken dan b.v. een match tussen de Nederlandse Lions en Bocholt. Vergeet het ook maar dat niet-handballiefhebbers speciaal op een zender gaan zoeken naar een handbalmatch. Sporten als handbal halen de hoogste kijkcijfers, wanneer ze voor of na een veldrit geprogrammeerd staan.”

“Ik vind dus dat er iets te weinig gecommuniceerd wordt over de nakende veranderingen. Ook op de website van de bond vind je nergens een spoor terug van de vernieuwde aanpak van de komende competitie. Ben ik als b.v. Olse Merksem niet beter af als ik ‘op ralenti’ ga spelen in het eerste gedeelte van de competitie? Of hoe werkt dat systeem juist?”

Vond je dan niet dat het niveau van de topclubs stilaan in stijgende lijn gaat?

“Zeker. Ik heb kwalitatief goede topmatches gezien. Het niveau wordt jaar na jaar beter, je ziet dat er meer op kracht getraind wordt, er staan meer ‘karkassen’ op het terrein, de gestalte van de spelers wordt groter, maar om goed te zijn, zou je een tiental ploegen moeten hebben die mekaar waard zijn. Allicht hetzelfde financieel probleem als in het volley of het basket in ons land.”

Welke leuke momenten herinner je je uit de voorbije competitie?

“In de bekerfinale kon een ploeg als Wezest heel goed aanklappen. Daar doen ze misschien nog wel moeite om een betere ploeg op de been te brengen. En verder zag ik heel wat boeiende play-offmatches.”

Het absolute hoogtepunt?

“Sowieso de play-offs. Hasselt, dat eigenlijk doorheen de competitie gesparteld was en dat zich in de play-offs op haar sterkste toonde. De sublieme redding van Lettens op het einde van de match was wel een moment om nooit te vergeten. Ik vond ook dat er veel volk op afkwam. Net als naar de wedstrijden van de nationale ploeg. Het handbal dreef mee op de ‘flow’ die

er ontstaan was door de successen van de Belgische ploegsporten in het hockey, in het volley en zeker in het voetbal. In Alverberg zat de zaal vol met supporters, die dikwijls een shirtje, een sjaal of een pet op zich hadden van de Rode Duivels.”

Zie je ook een verbetering van het niveau bij de nationale handbalploeg?

“Zeker. Vooral in de thuismatches werd dat duidelijk. Overwinningen tegen Griekenland en Nederland, maar op verplaatsing lijkt dat geloof in eigen kunnen dan weer minder aanwezig. Dan spelen ze plots iets minder sterk. Soms merk je ook nog een gebrek aan regulariteit. Tegen Israël staan ze zeven, acht doelpunten voor en toch moesten ze nog moeite doen om te winnen. Maar ze moeten wel blijven verder werken op dit niveau. Want dit jaar werd zelf nog maar net op tijd ingeschreven om aan de kwalificatiewedstrijden te mogen deelnemen. Ook weer een financiële kwestie. Daarom blijf ik erbij dat de bond zou moeten beschikken over een commercieel verantwoordelijke met een visie op het handbal, die er zou moeten voor zorgen dat finances in de toekomst geen probleem meer mogen vormen om onze spelers op een hoger niveau te brengen.”

Marcel Coppens

Wie volgt Bart Lenders en Judith Franssen op?

De afgelopen jaren was Jean Vandekerkhove de bezieler geworden van het referendum over de beste handballer, handbalster en scheidsrechters van het jaar. Het spijtige heengaan van Jean zorgde voor een abrupte wissel van de wacht, maar de Sportvrienden Sus Weyn hebben met Michel De Clercq een nieuwe motor achter het referendum. Wie zijn stem wil uitbrengen heeft daarvoor nog de tijd tot 1 augustus. Een mailtje met je Top-3 per categorie naar handbalreferendum@gmail.com volstaat. Naar jaarlijkse gewoonte gingen wij links en rechts al eens ponsen.

Jef Lettens

Jos Verelst, prominent lid van de damescommissie van de VHV, laat er geen gras over groeien: 'Voor mij was het **Annelies Penders**. De pivot van Fémina Visé stak erboven uit. Ze was aartsgevaarlijk, hield een verdediging een hele wedstrijd aan de praat, zeer efficiënt en bovendien kweet ze zich meer dan behoorlijk van haar taken in verdediging. Ik denk verder aan **Sara Marteleur** van Sint-Truiden die goed uit de verf kwam dit jaar, en aan **Iris Peeters** van Fémina Visé, die als opbouwster een goed seizoen speelde en over een sterk shot beschikt.'

Svane Goossens zat na nieuwjaar als T1 op de bank bij HC Rhino. De gewezen speelster van het jaar maakt dezelfde keuze: '**Annelies Penders** heeft een heel sterk seizoen gespeeld. Ze is cruciaal in de goede 3-2-1 verdediging van Visé, en kwam als cirkelspeelster zeer goed uit de verf: je mag haar geen moment uit het oog verliezen of het is prijs. Ik had de indruk dat ze meer gemotiveerd was in vergelijking met de voorbije jaren. Verder vond ik dat **Sam Robyns** veel progressie gemaakt heeft. Ze zal er wel komen, maar voor speelster van het jaar is het nog veel te vroeg (lacht)'

Diederik Stollman, al jaren bestuurder van Sporting Nelo, kiest voor **Robbert Bogaerts**: 'Ik vind dat de speler van het jaar zeker van Initia moet komen. Eigenlijk zou je Hasselt als team moeten kiezen, omdat hun collectief de voornaamste troef geweest is. Maar als ik dan toch iemand moet uitpikken, dan maar Bogaerts. Hij is heel polyvalent, heeft op drie posities gespeeld, en komt op alle drie heel goed uit de verf. Voor mij stond hij symbool voor de kracht van Initia. En op nummer twee dan maar **Tom Robyns**.'

Damian Kedziora tegen Nederland.

Kevin Jacobs, tegen Israël auteur van één van de belangrijkste doelpunten van het seizoen, moet niet lang nadenken: 'Ik kies voor **Jeroen De Beule** (United Tongeren). Voor mij moet de speler van het jaar vooral een constant hoog niveau halen. Ik denk dat dit bij Jeroen het geval geweest is. Op twee kies ik voor **Arber Qerimi**. Die heeft in Nelo hard gewerkt, en samen met Tadey de ploeg nog bijna in de play-offs gelooft. Op drie dacht ik aan **Bartek Kedziora**. Zijn blessure heeft roet in het eten gegooid, maar tot dan was hij zeer sterk bezig, ook bij de Red Wolves. Initia heeft verdiend de prijzen gepakt, dank zij een sterk collectief, dat kon opvangen dat individuele spelers een mindere periode hadden.'

Stan Backus maakte de tweede helft van competitie vol als hoofdcoach van Bocholt, en dat blijft hij ook volgend jaar. Zijn er scheidsrechters die hem positief verrast hebben? 'Eerst en vooral denk ik dat het geheel positief is. De scheidsrechters zijn aanspreekbaar, tijdens en na de wedstrijd, en ook met de waarnemers verloopt de samenwerking vlot. We kunnen niet klagen, zeker niet in vergelijking met bijvoorbeeld Luxemburg. Ik zeg niet dat alles perfect is, maar de scheidsrechters hebben een redelijk constant niveau. **Martens-Verdonck**

en **Box-Claes** zijn uitstekende duo's, **Schmack Thomassen** hebben we dit jaar maar één keer gehad. De mannen die het meest vooruit gegaan zijn, zijn in mijn ogen de broers **Steenwinkels**. Er is in het verleden wel kritiek geweest, maar ze hebben de verdienste gehad ermee aan de slag te gaan en eruit te leren. Bij de spelers denk ik in de eerste plaats aan **Jef Lettens**. Hij heeft een groot aandeel in de Hasseltse titels, door zijn reddingen, maar ook door zijn sterke lange pass.'

Michel Kranzen is intussen al jaren actief als T2 bij de Red Wolves. Hij volgt het herenhandbal dan ook op de voet: 'Ik heb gestemd voor **Damian Kedziora**. Ik denk dat hij een groot aandeel heeft gehad in de campagne van de nationale ploeg. Hij is niet altijd even opvallend, maar steeds efficiënt. Ook bij Bocholt speelde hij, ondanks een kleine terugval bij het einde van de reguliere competitie, constant op een hoog niveau. Op twee opteer ik voor Jef Lettens, die naast sterke play-offs ook een goede campagne bij de nationale ploeg afwerkte. Als derde koos ik voor **Jeroen De Beule**. Als Tongeren de reguliere competitie op de eerste plaats kon afsluiten is dat voor een groot stuk zijn verdienste, zowel in aanval als in verdediging. Verder vond ik dat ook **Ke-**

vin Jacobs, Tom Robyns en Nathan Bolaers goed presteerden. En nu ik toch bezig ben geef ik graag een carrière award aan Ivan Kopljär, die er een punt achter zet. Ik heb lang met hem gewerkt bij de nationale ploeg en ook even bij Sporting Nelo, en zijn professionele ingesteldheid was echt een voorbeeld. Bij de dames heb elke ploeg wel eens gezien, maar te weinig om een gefundeerd oordeel te vellen. Ik zag enkele jonge talenten, zoals **Nele Antonissen** en **Sam Robyns**, en dat is belangrijk voor de toekomst.'

LFH-voorzitter Jean-Luc Dessart kiest bij de dames eveneens voor Annelies Penders. OP twee gaat hij voor **Sofie Geutjens** (HB Sint Truiden en op drie voor Judith Franssen. Bij de heren geniet **Bart Kohlen** (Initia Hasselt) de voorkeur. 'zijn prestatie op de bekerfinale heeft de balans in zijn voordeel doen overhellen. Hij is extreem efficiënt. En toch ook al jaren aan een stuk. Verder maken Jeroen De Beule en **Jean-Alain Duchemann** (HC Visé BM) mijn top 3 vol. Die laatste is misschien wat wisselvallig, maar hij is een klasbak. Als hij zijn dagje heeft speelt hij iedereen naar huis.'

David Van Dorpe

Annelies Penders favoriet?

Jeroen De Beule loodste Tongeren naar de eerste plaats na de reguliere competitie.

EHF onthult plannen voor uitbreiding EK landenteams

De EHF bouwt aan de toekomst. De Europese Handbalfederatie heeft plannen voor een radicale reorganisatie van het EK. Sinds september 2013 werkt een task force intensief aan een nieuwe formule met slechts één doel voor ogen: via een attractieve competitie de tv-belangstelling wereldwijd opvoeren tot miljarden kijkers. Niet mis als opdracht...

De initiële krachtlijnen werden reeds principieel goedgekeurd door het Executive Committee van de EHF om ten laatste in 2022 te worden geïmplementeerd. Bedoeling is het aantal deelnemende landen aan het EHF EURO EVENT -zeg maar EK- te vermeerderen met acht teams. Dus van de huidige 16 naar 24 in de toekomst. Daardoor zou ook het globale format van het EK wijzigen, met om te beginnen een kwalificatieronde met 6 groepen van vier ploegen. Deze uitbreiding kan ook een potentiële impact hebben op de keuze van het gastland voor het EK. Het traditionele model voorziet één, maximum twee inrichtende landen van het event. Dat zouden er drie of meer kunnen worden naargelang de geografische spreiding in Europa en rekening houdend met de verschillende fases van het toernooi.

De voorzitter van de EHF EURO Task Force én vice-president van de EHF, de Zweed Arne Elovsson, staat alvast achter de nieuwe formule. 'In het verleden waren de EK's best spannend, met fel aan elkaar gewaagde ploegen. Maar om de twee jaar zagen we overwegend dezelfde deelnemers. Als er al eens een underdog inbrak in die vesting van de klassieke Europese top, zorgde die revelatie meestal wel voor een verrassend sterke prestatie. Met de uitbreiding van het aantal deelnemers willen we de Europese middenklasse meer en betere kansen bieden om zich te kwalificeren. Om zo een beter uitgebalanceerd toernooi te krijgen in de toekomst.'

Ook EHF secretaris-generaal Michael Wiederer ziet heil in het nieuwe voorstel. 'Dit is een volgende stap in de positieve evolutie van de EHF EURO Events. We hebben een constante ontwikkeling van de EK's meegemaakt sinds 1994. Deze toernooien zijn zeer populair en attractief, en het is dan ook begrijpelijk dat meer

en meer landen present willen zijn op dit top-evenement. Uiteraard moeten we er rekening mee houden dat het EK uitbreiden ook het aantal wedstrijden verhoogt. Wat een supplementaire belasting betekent voor de spelers. Daarom moeten we behoedzaam tewerkgaan, stap voor stap, en zeker geen overhaaste en ondoordachte beslissingen nemen. Ook overleg met de diverse federaties is noodzakelijk in verband met de kalender van de eigen nationale competitie. Nog heel wat voorbereidend werk op de plank dus ...'

Ook het slotweekend van de EHF EURO Events wordt onder de loep genomen. Gedreven door het succes van de VELUX EHF FINAL4 wil men de finale van het toekomstige EK in een zelfde succesvorm gieten. Inclusief de extra-sportieve omkadering en de enorme tv-captatie. **Handball as entertainment, snap je?**

Cois Van Aelst

EHF goes Irish

Op het EHF Congres in Ierland, op 19 en 20 september 2014 in Dublin, wordt beslist waar de volgende EK's worden georganiseerd. Voor EHF EURO 2018 MEN zijn Kroatië, Noorwegen, Noorwegen/Zweden en Zweden kandidaat. Voor het EHF EURO 2018 WOMEN zijn dat Frankrijk en Noorwegen. Voor het EK 2020 mannen staan Oostenrijk, Noorwegen, Noorwegen/Zweden en Zweden in de rij, terwijl voor de vrouwen Noorwegen en Noorwegen/Denemarken een bod doen. De VELUX EHF FINAL4 blijft alvast tot 2016 in de Lanxess Arena Köln.

SG Flensburg-Handewitt wint verrassend de VELUX EHF Champions League

De VELUX EHF Champions League 2014 zal ongetwijfeld geschiedenis schrijven. Deze editie was immers ongemeen spannend, verrassend, onverwacht, emotioneel, boeiend, ... kortom, superlatieven te weinig. Dat we een (Noord-)Duitse finale kregen was al onverwacht. Dat uiteindelijk onderdog Flensburg-Handewitt met de zo begeerde trofee naar huis ging was even verrassend als verdiend. Conclusie: met Duitsers ben je nooit klaar...

Arnor Palmársson (THW Kiel) werd verkozen tot beste speler van de Final4

In de eerste halve finale moest THW Kiel al onverwacht hard knokken om MKB-MVM Veszprém te verslaan. 'Kiel is een gevaarlijke tegenstander met enorme Final4-ervaring,' verklaarde superstar Laszlo Nagy vooraf. 'Voor Veszprém is dit een première, maar gelukkig hebben heel wat ploeggenoten al in de Lanxess Arena gespeeld. We willen alleszins bewijzen dat we hier met recht en reden staan en niet als figuranten.'

'Kiel is dit jaar zeker geen favoriet,' antwoordde THW-trainer Alfred Gislason, 'Die rol komt Barcelona toe. Maar de bijna dramatische manier waarop we vorige week kampioen werden geeft ons vleugels, kracht en energie.

Mijn spelers zijn hongerig...'

De Duitse Meister moest aanvankelijk serieus achtervolgen, maakte net voor de rust gelijk en zette de Lanxess Arena in vuur en vlam toen Christian Zeitz (volgend seizoen bij Veszprém!) de basis legde voor de meest afgetekende (!) zege van het weekend. 'Ik ben ontzettend fier op mijn spelers,' aldus T1 Alfred Gislason op de gebruikelijke persconferentie achteraf. 'Iedereen heeft alles gegeven om de finale te bereiken. En dat is niet evident na de hectische laatste twee weken met titelstress en blessures. Tactisch hebben we goed gespeeld, onze snelle tegenaanvallen hebben Veszprém de das omgedaan. Ook toen we achter stonden heb-

ben we nooit opgegeven en uiteindelijk heeft doelman Palicka de Hongaren de doodsteek gegeven.'

Het beste moest nog komen...

“Das Flenst ! Barça im Krimi besiegt”

Even na achten zaterdagavond, simultaan met het laatste fluitsignaal van een onuitgegeven penalty shoot-out, bestormden spelers en entourage van Flensburg het speelveld. Ze wierpen zich op doelman Mattias Andersson, de absolute held van de tweede halve finale tussen Flensburg-Handewitt en FC Barcelona. Carles Puyol kon de nederlaag van de Blaugrana niet vatten. De Catalaanse voetbalster had het parcours van zijn Barça tot in Keulen gevolgd, ervan overtuigd dat de Catalaanse handballers voor de achtste keer de VELUX EHF CL-trofee zouden veroveren. 'Hoe kun je zo'n voordelige situatie nog uit handen geven?' vroeg de levende legende zich af met de handen in zijn weelderige hardos.

Inderdaad ... niet te geloven.

'We weten hoe hard het is in Duitsland tegen een Duitse ploeg te spelen,' herinnerde FCB-coach Xavi Pascual aan de kwartfinale tegen de RN Löwen, die maar met de hakken werd gewonnen, 'Dat wij als favoriet vertrekken interesseert mij niet. Wij worden in die rol gedwongen door de zogenaamde experten. Onze grote handicap tegenover de Duitse ploegen is onze eigen competitie, die veel zwakker is dan de Bundesliga. Wij werden kampioen zonder tegenstand, zonder een enkele nederlaag, en dan is het knap lastig om in de VELUX EHF CL de spelers scherp te krijgen.'

De Spaanse supersterren bleken alvast behoorlijk onder indruk van de omstandigheden. Begrijpelijk als bijna 20 000 uitzinnige Schlachtenbummler zich als één man tegen FCB keren. Zo werd Siarhei Rutenka bij elk balcontact systematisch en constant uitgefloten. En dat doet wat met een mens, zelfs met een superstar: de Wit-Rus had 13 pogingen nodig voor 4 doelpunten, en zowel Karabatic als Lazarov scoorden insgelijks ondermaats. Enkel Jesper Noddesbo bleek dodelijk efficiënt op cirkel, maar de Deense pivot viel na de rust dan weer geblesseerd uit. Barcelona had het dus moeilijk, stond aan de rust 17-18 achter, maar herpakte zich in de tweede helft dankzij doelman Saric. Na pakweg driekwart wedstrijd

werd het zowaar 31-25 en leek Barça gewonnen. Maar met Duitsers ben je nooit klaar ... In een spannend slot ging het naar 32-31 en na Spaans balverlies scoorde Holger Glandorf de gelijkmaker. Ook in de verlengingen gaven de Blaugrana winst uit handen. In de penalty shoot-out bleef Flensburg even efficiënt als koelbloedig, terwijl doelman Mattias Andersson zich onsterfelijk maakte door een strafworp van Karabatic te stoppen.

'Ik kan deze nederlaag onmogelijk verklaren,' jammerde Nicola Karabatic na afluop. 'Wat wij de laatste twee minuten van de reguliere speeltijd allemaal fout deden grenst aan het ongelooflijke. Wij misten elke kans en lieten hen intussen makkelijk tegensoren. Een enorme ontgoocheling die erg zwaar woog in de extra speeltijd en vooral in de penalty shoot-out.'

'Al de fouten die vandaag gebeurden mag je op mijn rekening schrijven. Het is niet de schuld van de ploeg,' probeerde Xavi Pascual zijn team te beschermen, 'We hebben dergelijke nachtmerrie al eens meegemaakt tegen Kiel (in 2010, red.) en helaas laten we het opnieuw gebeuren. Jammer ...'

Het sprookje van “Magic Mattias”

Barcelona had daags na dien de teleurstelling nauwelijks verwerkt. De Catalanen hielden in de eerste helft een gretig Vesprém nog in bedwang (9-10), maar konden niet beletten

dat de Hongaren meteen na de rust afstand namen (9-13). Karabatic en Lazarov niet op scherp, Rutenka daarentegen ondanks triemend fluitconcert zeer productief als pivot. Barça nam in money time nipt de leiding over en hield die vast tot de Wit-Russische refs in een chaotisch wedstrijdslot afloten. Barcelona brons, en daar kon zelfs Carles Puyol maar matig tevreden mee zijn.

18

Maar het beste moest nog komen. De Noord-Duitse finale had immers àlles wat modern handbal in het algemeen en deze VELUX EHF Final4 in het bijzonder kenmerkt. Snelheid van uitvoering, kracht, accurate passing, hoog shotpercentage, snedige tegenaanvallen. Een zeer hoogstaande finale dus, met parades van topkeepers, met elk balverlies cash betaald, met evenwaardige wissel­spelers, met twee teams die zwanger gaan van ervaring en klasse.

Kiel baas in de eerste helft, niet echt dominant maar omstreeks het kwartier toch 5-11 voor, zeg maar een onuitgegeven weelde in deze VELUX EHF Final4. Na de rust (14-16 voor THW) deed Flensburg de Lanxess Arena op haar grondvesten daveren toen doelman Mattias Andersson met enkele parades, Holger Glandorf met enkele pegels en Anders Eggert met een echte “kempa” hun team 20-19 voor brachten.

‘Spitzenspiel, niet te geloven. We wisten dat we 60 minuten voluit moesten gaan, en we deden het,’ glunderde Anders Eggert achteraf. In het laatste kwart leek Flensburg gewonnen (29-26). Glandorf niet te stoppen, doelman Andersson outstanding en in verdediging stond er een sterk collectief. Toch lanceerde THW-

doelman Palicka met drie parades nog een stevige Kielse remonte (30-28), tot zijn opponent Andersson met zijn fabelachtige 23ste stop op een schot van Vujan het Flensburgse sprookje waarmaakte.

‘Ik ben sprakeloos, ik begrijp niet wat we vandaag gerealiseerd hebben. Gewoon ongelooflijk. Nee, geen vragen over tactiek en zo, ik ben gewoon trots op mijn team. Voor de wedstrijd had ik hen al gezegd hoe fier ik ben hier vandaag te staan. Omdat we gisteren tegen Barcelona iets groots hadden gepresteerd. En dan nog deze glansprestatie vandaag, niet te geloven. Ik wil spelers, supporters, gewoonweg iedereen bedanken voor het formidabele seizoen dat vandaag een orgelpunt kreeg. Ongelooflijk...,’ aldus een stralende coach Ljubomir Vranjes, de VELUX EHF CL-trofee met beide handen koesterend.

Uitslagen VELUX EHF Final4 2014

MKB-MVM Veszprém – THW Kiel 26-29 (13-13)
 FC Barcelona – SG Flensburg-Handewitt 39-41
 n.v. en strafworpen (17-18)

Brons: Veszprém – Barcelona 25-26 (10-9)

Finale: THW Kiel – SG Flensburg-Handewitt
 28-30 (16-14)

Nieuwe formule VELUX EHF CL

In maart 2014 besliste het directiecomité van de EHF dat de VELUX EHF Champions League vanaf 2015/16 een metamorfose ondergaat. Na jarenlange voorstudie en consultatie van alle betrokken actoren werd op het hoofdkwartier van de Europese federatie in Wenen de knoop doorgehakt. Het nieuwe spelsysteem van de Europese topcompetitie zal er helemaal anders uitzien. Om te beginnen zullen 28 ploegen deelnemen in een poging die prestigieuze Final 4 te bereiken.

Dat de vertrouwde formule wordt gewijzigd is uiteraard ingegeven door marketing-motieven. 'Een drastische facelift van de playing format was absoluut noodzakelijk,' verzekert ons EHF-voorzitter Jean Brihault in de marge van de VELUX EHF Final 4 in Keulen, 'Meer clubs in competitie betekent meer landen die geïnteresseerd zijn en vooral een ruimere markt voor commerciële doeleinden. Vooral de televisie is vragende partij voor meer en betere wedstrijden. Alle wedstrijden worden in de nieuwe format gecoverd door de tv. Zo wordt de VELUX EHF Champions League attractiever voor toeschouwers, sponsors en media. Alle ploegen die gekwalificeerd zijn voor de groepsfase krijgen de kans door te groeien richting knock-out fases. Zelfs de VELUX EHF Final 4 in Keulen blijft mogelijk. Dit is een zeer ingrijpende verbetering. Nu gaan we de nieuwe formule verder finetunen tegen 2015. Er is nog veel overleg nodig met de nationale federaties in verband met competitiekalenders en interlands. Voor de EHF is dit een enorme uitdaging. Wij moeten de toekomst van handbal veilig stellen, zowel sportief als qua marketing. Als Sint-Petersburg in Tschechov voor 150 toeschouwers speelt is dat niet meer te verkopen...'

Geconfronteerd met de vaststelling dat in de VELUX EHF CL tophandbal en geld hand in hand gaan -de rijkste clubs zijn ook sportief de meest toonaangevende- weerlegt de EHF-voorzitter de kritiek dat minder kapitaalkrachtige clubs 'diplomatisch' worden uitgerangeerd.

'Integendeel. Met die nieuwe competitieformule willen we meer clubs meer kansen bieden. Er is dus absoluut nog een toekomst voor minder gefortuneerde ploegen om zich te mengen onder de groten van de Europese handbalscene,' weet Jean Brihault.

Tot slot confronteerden we de EHF-voorzit-

ter met de BENE-League die vanaf september in de Lage Landen van start gaat.

'Ik denk inderdaad dat voor ploegen met gelimiteerde financiële mogelijkheden en vooral ploegen uit minder sterke Europese competities dergelijke grensoverschrijdende competitie een uitweg biedt om hun competitie op een hoger niveau te tillen. Niet alleen België en Nederland, maar nog vele andere Europese landen kampen met te grote verschillen in de eigen competitie. Die landen hebben niets aan wedstrijden waarin het niveauverschil groot is. Trouwens, ook in de VELUX EHF Champions League kunnen we grote niveauverschillen missen als kiespijn. In Spanje wint Barcelona alles. Ook in Polen, Hongarije en Kroatië stelt zich het probleem van dominantie. Zagreb heeft al 200 competitiematches niet meer verloren. Jullie probleem is net hetzelfde als in de landen van het voormalige Joegoslavië. In die Balkanstaten groeide ook de behoefte aan een grensoverschrijdende competitie met de beste clubs, de SEHA League. In overleg met de nationale federaties én met de EHF heeft dat gezorgd voor een zeer efficiënte manier om het clubniveau aanzienlijk te verhogen. Dus zeker doen, en vooral succes ermee. Wij zijn als EHF dergelijke grensoverschrijdende initiatieven zeer genegen.'

Cois Van Aelst in Köln

De triple van Initia Hasselt: waar is dat feestje?

Raoul Cornelis: ‘Bijscholing voor waarnemers dringend gewenst’

Raoul Cornelis (60) is gepokt en gemazeld in de arbitrage. In 1978 behaalde hij zijn diploma van scheidsrechter en sindsdien heeft hij altijd ‘in het zwart’ gewerkt. Eerst als ref., later als commissielid, begeleider en waarnemer. Hij kent de knepen van het vak, weet als geen ander hoe spelers en vooral coaches de scheids proberen te intimideren, en heeft zo zijn eigen manier om daaraan te remediëren. Een interview met deze old fox kost geen moeite: Raoul Cornelis is een spraakwaterval. Een monoloog...

Over zijn carrière...

‘Ik heb destijds gedurende tien weken les gevolgd bij Iwein Goderis in Mechelen, telkens één avond per week van vier uur, en ik was scheidsrechter. Uit noodzaak eigenlijk, omdat men arbiters zocht in mijn club om de jeugdwedstrijden te fluiten. Ik ben begonnen handballen bij AZC, het latere Antwerpse HC, en was daar ook jeugdverantwoordelijke. Vermits we te weinig arbiters hadden heb ik mijn verantwoordelijkheid genomen en ben ik cursus gaan volgen. Ik ben als duo begon-

nen met Marc Dhooge, later met Charel Van Gorp, en dan werd mij gesignaleerd dat ik van partner moest veranderen om kans te maken op promotie. Die nieuwe partner werd Willy De Laet, een docent-rijkswachter, en met hem ben ik inderdaad doorgebroken naar de top op nationaal niveau. Xhonneux-Convents zat toen al in de lift als topduo. Tijdens het internationaal jeugdtornooi van Olse Merksem werden we opgemerkt door een Portugese EHF-waarnemer. Via hem werden we uitgenodigd voor een jeugdkampioenschap in Portugal, maar vermits ik bij *Opel Belgium* werkte en

niet zomaar verlof kon krijgen, moest ik die internationale ambities opgeven. Maar met Willy De Laet heb ik altijd wel op het hoogste niveau gefloten, tot hij door familiale omstandigheden naar Duitsland verhuisde en ik opnieuw zonder partner viel. Ik herinner me nog dat de bekerfinale dames in Malmédy ons afscheid was. Ik heb dan een nieuwe partner gezocht, Danny Vermeulen, en samen zijn we erin geslaagd om na enkele jaren de top 3 te bereiken. Helaas sudderde er wat onvrede met de toenmalige leiding op nationaal niveau. Vooral ik had het moeilijk met bepaalde beslissingen, meer bepaald met de manier waarop de controleurs ons beoordeelden. Uiteindelijk ben ik gestopt toen ik 45 was, je zou kunnen zeggen op het toppunt van mijn carrière als scheidsrechter. Nu is het zo: ik wilde nooit van twee walletjes eten. Vele toenmalige comitéleden, vrienden scheidsrechters, hadden me al meermaals gevraagd lid te worden van het PSK. Dat heb ik altijd geweigerd, ik vond dat deontologisch niet kunnen. Maar eens geen scheids meer kon dat uiteraard wél. Ik ben dan secretaris geworden van de Antwerpse scheidsrechterscommissie -nee, niet nationaal hé, bespaar me dat- intussen weeral vijftien jaar geleden. Uitgerekend toen werd gestart met de begeleiding van jonge Antwerpse scheidsrechters. En daar zag ik wel een missie in voor mezelf.'

Over zijn ervaringen als waarnemer...

'Hoe ik als waarnemer ben gestart? Er woon in gerold, als gevolg van een goede reputatie als arbiter. Mulleners en Xhonneux hebben me gevraagd, ze wisten dat ik altijd op niveau had gefloten en mijn job kende. Ik heb ook steeds positieve rapporten gehad. Dus wilde ik mijn ervaring wel graag doorgeven. Er is ook altijd een tekort aan waarnemers geweest, hun aantal is nog steeds beperkt. Zo werd ik vrij snel waarnemer kort nadat ik als actieve ref ben gestopt. Onze taak? Goeie vraag, want velen weten dat niet exact. Nochtans is dit ooit eens verschenen in *Handbal Xtra*. Kijk, over de rol van de waarnemer bestaan heel wat misverstanden. Wij krijgen de opdracht scheidsrechters te begeleiden. Dat zegt natuurlijk veel en niks. Elk koppel zou minstens twee rapporten moeten krijgen

van een waarnemer per seizoen. Als je in het stadium van een eindronde raakt, play-offs of play-downs, heb je kans op een derde controle. De specifieke taak van de waarnemer is controle houden over de wedstrijdtafel. Tijd, tijdsstraffen, worden de rugnummers juist genoteerd, is de score juist, zijn er geen onregelmatigheden, ...? Twee, de spelersbank onder controle houden. Spelers en coaches rustig houden, controleren of de bank reglementair bezet is, de wisselzone controleren, ... zodanig dat de refs zich op de spelleiding kunnen concentreren. Een coach die voortdurend heibel maakt of ongepast nerveus tekeer gaat, of probeert de scheids te beïnvloeden, die moet je tot de orde roepen. Aanmanen tot kalmte, tot discipline, liefst zo discreet mogelijk, maar indien nodig progressief laten bestraffen door de scheidsrechters. En tertio, moet de waarnemer toezien dat er geen scheidsrechterlijke vergissingen gebeuren, zoals de bal na een spelhervatting aan de verkeerde ploeg geven. Maar de waarnemer kan geen enkele scheidsrechterlijke beslissing aanvechten. Ik kan niet zeggen: het was cirkel, dat was wel of geen strafworp, dat is een vrijworp, die speler verdient een tijdstraf, die bal is over de doellijn geweest en dus goal, ... Neen, de scheidsrechters beslissen. Uiteindelijk moet je nog een evaluatie maken van de scheidsrechters. Deze beoordeling moet je na de wedstrijd samen met de scheids bespreken, zowel de positieve als de negatieve punten. Tot slot wordt van je verwacht dat je ze tips geeft om die negatieve punten in de toekomst te vermijden. Of dat een ondankbare taak is? Absoluut, je bent als waarnemer soms de pisaal van spelers en vooral van coaches. Maar ik heb liever een coach die mij viseert dan een die zich afreageert op de scheids. Want die moet geconcentreerd blijven en zeker de pedalen niet verliezen. Hoe meer een coach de arbitrage op de korrel neemt, hoe sneller de scheidsrechters uit balans raken. Inderdaad, er zijn coaches die daar een patent op hebben. Nee, ik noem geen namen, je kent ze ongetwijfeld...'

Over zijn engagement voor de jeugd...

'De VHV eist dat jeugdwedstrijden door jeugdscheidsrechters geleid worden. Daar moeten en willen we ons als Antwerps PSK

achter zetten. Het moeilijkste is nog steeds de clubs overtuigen dat jeugd moet gefloten worden door jeugd. Dat is een probleem dat elk jaar opnieuw opduikt en voor discussie zorgt. Sommige clubs willen niks liever dan die maatregel omzeilen. En telkens weer hebben ze wel een goeie reden om een uitzonderingsmaatregel te vragen. Jammer, maar het is zo... En geloof me, we tonen als commissie erg veel begrip, maar er zijn grenzen en regels. Ik heb me in Antwerpen altijd achter die regel gezet en me er ook voor geëngageerd. Omdat ik vind dat je je ervaring moet overdragen op de volgende generatie. De bedoeling van de Antwerpse commissie is van die jonge refs op te leiden tot goede scheidsrechters. Dat is niet alleen mijn engagement, dat is het engagement van die hele Antwerpse scheidsrechterscommissie. We werken daar met zijn allen aan. Ik herinner me dat toen ik begon in 1978 we gewoon aan ons lot werden overgelaten. Diploma behaald, oké, begin er maar aan. Zonder begeleiding, zonder steun, zonder advies. Dat nooit meer, begrijp je?, wij willen samen met de jeugdverantwoordelijke van de club jonge arbiters met hand en tand begeleiden en opleiden. Van elke wedstrijd die ze leiden moet er een evaluatieverslag gemaakt worden door de jeugdverantwoordelijke van de club. Dat gaat zo bij welpen, pupillen en miniemen. Op regelmatige basis zorgen wij dat er iemand van de Antwerpse commissie aanwezig is als begeleider. Wij beginnen met arbiters van 14 jaar en hopen dat ze later, op 16-jarige leeftijd een cursus volgen om junior scheidsrechter te worden. Deze junior refs starten hun carrière bij de regio dames en zij worden afwisselend begeleid door een van de Antwerpse commissieleden. Ze fluiten dus geen enkele wedstrijd zonder dat er een van onze begeleiders aanwezig is. Uiteraard is dat een serieus engagement. Maar niet alleen voor mij hé, voor al mijn collega's van de commissie. Marc De Moor, Luc Uten, Willy Van Croonenborch, Sam Van De Plas, Michael De Wachter, Robert Vandenbroeke, het is een collectief engagement. Gelukkig kunnen we ook nog rekenen op (ex-)scheidsrechters die ons helpen in deze taak, zoals Wim Van Suetendael, Ward Verheyen, Lynn De Moor en Maaïke Bogaert. Weet je dat we met de commissieleden zelf een beamer hebben gekocht? Het budget dat we dan de VHV krijgen liet geen ruimte voor een beamer, dus hebben we ieder vijftig euro

bijgelegd en er een gekocht. Of die beamer wel nodig is? Ja, want om de cursus aantrekkelijker en begrijpelijker te maken zeggen beelden meer dan platte tekst die wordt voorgelezen. Ondertussen gebruiken we die ook voor de cursus secretaris-tijdwaarnemer, was dus zeker een verantwoorde investering.'

Over het Antwerpse handbal ...

'Het is jammer, maar wél realiteit dat in de eredivisie heren enkel Sasja erin slaagt de Limburgse ploegen stokken in de wielen te steken. Gelukkig kwam daar nu ook Olse Merkssem bij, maar zij zullen zich zeker moeten versterken om een rol van betekenis te spelen. Bij de dames zag het er iets beter uit, maar Uilenspiegel moet zich nog redden en Rhino stopt er helaas mee. Dat is een enorm verlies, voor handbal in het algemeen en dameshandbal in het bijzonder. Weer een club minder en we zijn al zo slecht bedeed. Heeft natuurlijk allemaal te maken met geld. Maar ook met mensen, met engagement. Ik heb in mijn lange handbalcarrière al veel clubs weten fuseren, stoppen of geleidelijk afkalven. Ook de jeugdwerking van vele Antwerpse clubs overleeft maar met veel moeite. En dat is bijzonder jammer, maar een pasklare wonderformule om het Antwerpse handbal te redden bestaat niet. Ik heb alvast geen oplossing. We ervaren ook in het comité dat clubs komen smeken om overgangmaatregelen of om een zekere aanpassing van het reglement als het over jeugdplougen gaat. Qua rekrutering hangt veel af van onderwijsgeveden, van leerkrachten L.O. die zich voor handbal engageren. Als je die niet hebt, moet je via andere kanalen aanvoer van jonge spelers zoeken. Nee, ik zie de toekomst niet echt pessimistisch tegemoet, maar het wordt wel moeilijk werken voor de clubs. Misschien moeten ze minder angst hebben van elkaar. Wat ik daarmee bedoel? Wel, iedereen vist in dezelfde vijver. Waarom zou het niet kunnen dat clubs die in spelersnood verkeren een soort samenwerkingsverband sluiten. Eventueel voor een beperkte periode, tot ze voldoende spelersmateriaal hebben voor een volwaardige eigen jeugdploug. Maar dat stuit op praktische bezwaren natuurlijk, er moest er eens eentje bij die of die club willen blijven... begrijp je? Maar nu vragen zowat alle clubs dispensatie, kom nou...'

Over Benelux...

'Ik heb inderdaad ook scheidsrechters begeleid in de Beneluxcompetitie, enkel de Luxemburgse en Nederlandse. Normaal is dat voor de chef-scheidsrechters Convents en Mulleners, maar vermits Klaus Convents vaak internationaal actief is mogen Jean Cremers en ik hem vervangen bij afwezigheid. Eerlijk gezegd, dat was een stap in het onbekende, ik wist niets qua specifieke regelgeving of organisatie en administratie. Men heeft me dat dan via e-mail verstuurd voor de eerste wedstrijd die ik moest begeleiden. De taak van waarnemer blijft dezelfde, maar voor de wedstrijd moet je de scheids een evaluatieformulier overhandigen dat ze zelf na de wedstrijd moeten invullen. Tijdens de nabespreking wordt dit formulier naast het formulier van de waarnemer gelegd, en beide formulieren zouden dan in principe zo veel mogelijk overeen moeten komen. Ideaal is dat de formulieren een spiegelbeeld van elkaar zijn, maar dat is niet altijd zo. Je moet verschillen alvast kunnen verantwoorden. En dat met een minimum aan feedback. Geloof me, er is weinig communicatie over arbitrage en waarnemers in de Beneluxliga. Mijn *Fingerspitzengefühl* zegt me dat men gewoon aanstuurt op internationale refs en

internationale waarnemers. En dat wordt een probleem. Die toekomstige BeNeLeague is zeker een verrijking voor ons handbal, maar ik vrees níét qua publieke belangstelling. Maar het komt de spankracht en het niveau van de competitie alleszins ten goede. Enkel jammer dat Luxemburg heeft afgehaakt. Want daar zitten toch goede ploegen hoor. Qua arbitrage is daar mijns inziens echter nog veel werk aan de winkel.

Mijn ervaring is dat de Luxemburgse arbitrage echt achterloopt op de Belgische en Nederlandse. De betere koppels in Nederland zijn evenwaardig aan onze top. Maar wat de waarnemers betreft ervaar ik wél een hiaat. Wij krijgen niet de begeleiding om een stap hoger op te zetten naar Europese competities. Er bestaat evenmin bijscholing voor waarnemers. In het verleden was het zo dat je voor internationaal waarnemer chef-scheidsrechter moest zijn, of geweest zijn. Naar verluidt gaat de EHF dat opentrekken, verruimen, en zal er een examen worden uitgeschreven voor waarnemer. Als er een vacature is kan iedereen inschrijven, mits voldaan aan bepaalde voorwaarden qua leeftijd en ervaring. Maar bijscholing voor waarnemers, daar moet dringend werk van gemaakt worden.'

Cois Van Aelst

Een Boontje voor handbal

Het was een succesvol handbaljaar voor de familie Boons uit Tessenderlo. De drie kinderen van Jos Boons speelden allemaal een handbalfinale. Fien (24) won de dubbel met Fémina Visé. Wannes (26) verloor de finale van de beker van Limburg tegen de C-ploeg van Initia. Truus (22) verloor ook de Limburgse finale, tegen de dames van Sporting Nelo. Jos Boons, de “godfather” van het handbal in Tessenderlo, heeft er met volle teugen van genoten. Na 35 jaar timmeren aan de weg heeft hij wat gas teruggenomen, maar handbal is nog altijd een passie voor de 58-jarige Limburger.

26

Jos Boons is een joviale, goedlachse clubbestuurder, met handen als kolenschoppen. Zelfkritisch ook, bij momenten, maar de drive heeft hij nog steeds. Overal ziet hij nog opportuniteiten voor zijn sport en zijn club, en hij heeft door de jaren ook een indrukwekkend handbal-archief opgebouwd. Hij is een vlotte verteller, en illustreert alles wat hij zegt met anekdotes en bredere beschouwingen.

Gejost

Jos Boons: ‘Eigenlijk ben ik heel laat met handbal begonnen. Pas tijdens mijn studies L.O., voorheen kende ik de sport gewoon niet. Ik speelde wat cafévoetbal en volleybal, maar

dat was het dan. Aan het regentaat LO moest ik dan een stage doen aan de sporthumaniora in Hasselt, en zo kwam ik, in 1979, in contact met handbal, via Jos Schouterden. De vonk sloeg heel snel over, van Jos op Jos. In die periode liep er een project binnen de VHV over het opzetten van nieuwe clubs, in samenwerking met de toen populaire jeugdhuizen. In Koersel liep bij voorbeeld een gelijkaardig initiatief in de Club9. Ik zat toen, als beginnend leraar, regelmatig aan de toeg in jeugdhuis Muzaaike (dat betekent *mier* in ons dialect) in Tessenderlo. Ik stelde er voor om ook een sportief project te doen vanuit ons jeugdhuis. In 1979 begonnen we dus al met een herenploeg, waarin ook mijn twee broers speelden, in 1980 kwam er

al een damesploeg bij en in 1981 een eerste jeugd ploeg.'

Jos Boons: 'Ons initiatiefje in Tessenderlo heeft trouwens later ook bijgedragen tot de missionering van de handbalsport, tot in West-Vlaanderen. Bij onze eerste damesploeg speelde Hilde Godelaine, die dan haar vriendje meebracht om bij ons te spelen, helemaal uit Roeselare. Dat was Bart Coppens, een super kerel. Die heeft eerst bij ons in Tessenderlo gespeeld, en vervolgens handbal meegenomen naar Roeselare. Later was ook Rik Verbeke, een West-Vlaamse kolonel bij de paracommando's, 8 jaar voorzitter. Zijn zoon Mark speelde later bij Izegem. Buiten West-Vlaanderen heeft Piet Schoumans, die jaren voor Tessenderlo speelde, later ook nog een club opgericht in Zichem-Aarschot. Bij ons raak je echt wel gebeten door het handbalvirus (lacht)!'

300.000 frank

Jos Boons: 'Het ging snel met ons clubje in die beginjaren. Het duurde dan ook niet lang of ik was speler (rechtshandige of rechterhoek), trainer, scheidsrechter en bestuurder van de club. Ik had intussen mijn legerdienst gedaan en was benoemd aan de technische school in Tessenderlo. Ik rekruteerde spelertjes door na mijn uren initiaties te geven in de lagere scholen. Er kwamen heel wat jeugd spelertjes op af en we konden vooruitgang maken dank zij onze eigen jeugd. We stegen zelfs naar derde nationale. Toen werden we geconfronteerd met het eeuwige probleem: de talentvolle eigen jeugdspelers werden benaderd door andere ploegen. Davy Veraghtert en Igor Corvers trokken naar Merksem. Enfin, in die tijd stond daar nog wat tegenover, financieel dan. We kregen bijna 300.000 frank voor die transfers. We hebben die centen daarna helaas deels moeten afdragen aan de bond, want we hadden een tekort aan scheidsrechters, en de boetes voor de leveringsplicht zijn niet van de poes. Dat is ook wel iets waar ik niet zo gelukkig mee ben: jarenlang hebben we een overschot gehad op de leveringsplicht, en daar staat niets tegenover, geen premie of bonus of opbouw van krediet voor de magere jaren, maar het jaar dat je een tekort hebt ben je dadelijk de sigaar. Financieel zijn we eigenlijk nooit echt sterk geweest. Mijn beste compagnon de route was Jos Va-

nerdewegh, die jarenlang penningmeester was. Met hem hebben we een spaarpotje kunnen opbouwen. Daarna heb ik toch nog af en toe alle zeilen moeten bijzetten om een gaatje dicht te fietsen. Maar dat is ons steeds gelukt. Recent heb ik Jos nog eens meegenomen naar één van de play-off finales bij de dames. Hij zei dat hij ervan genoten had. Guillaume 'Jerom' De Punder heeft ook jarenlang meegewerkt.'

Nieuwe generatie

Jos Boons: Na 35 jaar heb je soms wel eens de indruk dat je het allemaal al eens gezien hebt: de discussies met de sportraad van de gemeente over trainingsuren, het training geven en zo. Daarom is het goed dat er een jongere generatie gekomen is die een aantal zaken van me overgenomen heeft. Kurt Troonbeeckx heeft bestuurlijk zowat 60 procent van mijn taken overgenomen. Hij is een uitstekende organisator, veel beter dan ik. En jongens als Ivan Corvers, Kevin Kenis en Bart Lamberights geven training, Kelly Reynders ook. Bij

de senioren hebben we een aantal jaren resoluut gekozen voor het recreatieve aspect. En niet zonder succes. Nu komen de spelers zich bij ons aanmelden die het wat gehad hebben met de prestatiedruk. Ook jongens die hoger gespeeld hebben, zoals Kristof Decruy, ex-Izegem, of Jo Thijsen. Daarom draaien we nu zo vlot mee bovenin de regioreeks Limburg. Vroeger was ik heviger, nu ben ik wat bezadigder geworden. Ik heb me in de tijd wel opgewonden toen onze betere jeugdspelers andere oorden gingen opzoeken. Ik vond het vaandelvlucht. We hebben wel wat talent zien vertrekken: Pieter Miseur, Michael Schonk, de broers Corvers, Davy Veraghtert, noem maar op. Het hinderde onze ontwikkeling: we raakten een trapje hoger, we investeerden in goede trainers en meer trainingsarbeid, maar de jongens waar we het voor deden hadden het geduld niet en vertrokken om een paar stappen over te slaan. Het is pas toen ik inzag dat het beter was voor mijn eigen kinderen dat ik ermee kon leven. In de lichter van Wannes hadden we zelf te weinig kadetten, en hij ging dan naar Initia. Zelfde verhaal bij mijn dochter Fien. Maar aan de andere kant heb ik er ook mijn lessen uit getrokken. Ik heb nooit mensen op de bank willen houden omdat ze min-

De familie Boons in Heist-op-den-Berg na de bekerwinst van Fien

der sportieve kwaliteiten hadden. Integendeel. Die mensen waren net de toekomst voor onze club. De goeie gingen weg, maar de minder goeie bleven ten minste (lacht.)

Jos Boons: 'Mijn kinderen zijn nu bijna het huis uit, maar ze blijven wel handballen. Wannas is veearts in Noord-Frankrijk. Hij komt echter bijna elk weekend terug om mee te spelen. Fien heeft de generatiewissel bij Initia meegemaakt. Ze stond op haar 18de in de eerste ploeg. Na enkele jaren heeft ze dan gekozen voor Fémina Visé. Ze is er gelukkig. Haar vriend, Benjamin Danesi, is ook een goeie speler, dus handbal blijft in de familie. Ik vind het fantastisch dat ze elk jaar Europees kan spelen. Mijn jongste dochter, Truus, heeft altijd bij Tessenderlo gespeeld. Zij haalt haar handbalplezier uit het sociale. De prestatie is niet zo prioritair. We hebben een aantal jaar noodgedwongen een samengestelde ploeg in competitie gebracht, eerst met Neerpelt, daarna met Arena. Maar nu hebben we een aantal meisjes uit eigen jeugd die doorstromen, en gaan we weer zelfstandig in competitie. En zo ploegen we voort, hé! Het is jammer dat we in de regio een aantal clubs kwijtspelden, zoals Paal, Beringen, Zichem, Geel, Kasterlee en zo. Wij zijn overlevers. We hebben veel spelers van die clubs opgevangen, zodat ze konden blijven handballen. Maar ik heb me nooit beklaagd dat ik Tessenderlo heb opgestart. Ik zal zelfs meer zeggen, had ik mijn handen niet zo vol, ik zou nog een satellietclub oprichten, in Ham of in Kwaadmechelen! **Doen, Jos, doen!**

David Van Dorpe

Screeningsdagen Regioproject 2014 - 2015

Na een welverdiende handbalpauze zal volgend seizoen ook de regionale selectiewerking terug zijn activiteiten hernemen. In seizoen 2014-2015 zullen de regioselecties bestaan uit jongens en meisjes van geboortejaren 1999 en 2000 (de J en M 16). Om het seizoen te starten en om iedereen kansen te bieden om geselecteerd te worden, zal er eind augustus opnieuw in elke regio een screeningsdag gehouden worden.

Voor regio OW-Vlaanderen gaat dit door op maandag 25 augustus te Gent (sporthal Hekers). In regio Centrum zal dit doorgaan op dinsdag 26 augustus (sporthal ligt nog niet vast) en in regio Limburg op vrijdag 29 augustus te Houthalen (sporthal Lakerveld). Deze screeningsdagen zullen een volledige dag in beslag nemen (9.00u-17.00u), maar meer details hierover zullen in augustus bekend gemaakt worden.

Wie alvast wil inschrijven kan dit doen door een mailtje te sturen naar Gerrit.vertommen@handbal.be

Jeugdkampioenen

HC Eeklo: more than just sport!

HC Eeklo was op tv. Enkele maanden geleden, in het spelprogramma De Twaalfde Man op Een. Helaas haalde de Oost-Vlaamse handbalclub de finale niet. 'We hadden nog een antwoord nodig, BV Frank Van der Linden en ik bleven over,' mijmert clubsecretaris Thomas Stuart, 'Ik kende het antwoord niet en gokte fout. Frank wist het wél maar drukte op de verkeerde knop. Weg finale...' Een dramatische uitschakeling, heet dat. Gelukkig had HC Eeklo sportief meer succes. Zij werden con brio kampioen in de Liga-reeks en promoveren naar de Superliga.

In de kleedkamer van de twaalfde man, Thomas Stuart uiterst rechts.

'HC Eeklo is eigenlijk ontstaan uit het waterpolo, dat in onze stad altijd een traditie-sport is geweest. In 1984 hebben een aantal waterpolospelers een handbalploeg opgericht omdat ze dat een leuke sport vonden. En 30 jaar later is het nog steeds een leuke sport in Eeklo.

Wij gaan die verjaardag op een bescheiden manier vieren volgend seizoen. Wij mogen het zeker niet zo maar laten passeren. Maar we zijn en blijven een kleine club, met als devies more than just sport. Wij proberen immers ook een aantal extra-sportieve activiteiten te organiseren om iedereen bij de club te betrekken. Die nevenactiviteiten hebben lange tijd op *on hold* gestaan, maar nu de club een nieuw dynamisch bestuur heeft willen we dat aspect nieuw leven inblazen. Deelnemen aan internationale toernooien, inschrijven voor een spelprogramma, gezamenlijk naar een wedstrijd van de nationale ploeg, met de club naar een CL-wedstrijd in Duinkerken of Keulen,... Kortom, de fami-

liale sfeer is zeer belangrijk voor een club als de onze. In het clubbestuur proberen we ook ouders aan te trekken, of mensen die belangstelling hebben voor de club.' Aan het woord is Thomas Stuart, tot halfweg vorig seizoen nog speler, maar intussen ook al twee jaar clubsecretaris. Een vooral: drijvende kracht achter deze dynamische familieclub.

Boegbeeld

'Ik ben 15 jaar geleden bij Eeklo begonnen. Uitgerekend in die periode nam de club onder impuls van Hans Borgers een enorme vlucht. De huidige kampioenen zijn eigenlijk de jeugdproducten van toen. Onderweg hebben we van tweede nationaal geproefd, maar de groep die toen het sportieve gewicht moest dragen heeft dat niet kunnen volhouden. Die is als het ware gezwich onder druk van familiale, professionele of studieperikelen. Daardoor is de club

wat in verval geraakt. Laat ons zeggen, 14 jaar geleden ging het goed, maar daarna stond het clubleven tot twee jaar geleden eerder op een laag pitje. Maar die talentvolle groep van 14 jaar geleden is altijd wel blijven doorgroeien. En dit seizoen is gebleken dat ze klaar waren voor een stap hogerop. Wij timmeren ook volop aan de weg om die goeie sfeer van weleer terug op te pikken, en vooral, om continuïteit in de werking te verzekeren....' kijkt Thomas Stuart om met verwondering, tegelijk zijn eigen -belangrijke- rol in de revival van de Eeklose handbalclub relativerend.

'Vorig jaar ben ik gestopt als speler, na het klassieke half seizoen te veel,' lacht hij. 'In het nieuwe clubbestuur ben ik secretaris. Ja, ik neem nogal wat hooi op de vork binnen de club. Maar onze voorzitter, Steven Willems, heeft ook een serieus aandeel hoor. Laat ons zeggen dat ik het meest aanwezige gezicht ben in de club. Dat zit misschien wel in mijn aard en vorming. Kijk, in een ver verleden heb ik Topsportschool gelopen, zonder echte sportieve ambities evenwel. Maar ik ben Jos Schouterden uitermate dankbaar voor de manier waarop hij jonge mensen een vorming geeft. Falen was bij Jos taboe, en die attitude heeft me in mijn verdere studie, en zelfs professionele carrière, flink geholpen. De Topsportschool heeft mij zeker als mens gevormd. Sportief niet zozeer. Trouwens, niet iedereen studeert af aan de Topsportschool om in eredivisie of in het buitenland te spelen. Ik heb regentaat LO gestudeerd, daarna sportmanagement aan de VUB, ik heb ook een diploma sportfunctionaris, en momenteel werk ik voor Gerflor, een firma van onder meer sportvloeren. Zoals de welbekende handbalvloeren. Nee, ik ben nooit ver weggeweest uit het handbal...'

Succes

HC Eeklo werd dit seizoen kampioen in de Liga. Zonder de Oost-Vlamingen te vleien mogen we toch wel stellen dat die kampioentitel tot stand kwam na uitgesproken dominantie. Zowel in reguliere competitie als in de play-offs was Eeklo baas.

'Absoluut. Enkel Roeselare is en blijft het zwarte beest hé. Niet kunnen van winnen, een moeilijk te bespelen tegenstander voor ons. Alle andere ploegen hebben we geklopt. In de eindronde was het een nek aan nek met

Boholt, maar uiteindelijk waren we al voor de slotdag zeker van de titel. In de play-offs werd vijf keer met meer dan tien doelpunten verschil gewonnen. Dat zijn toch cijfers die aantonen dat deze kampioentitel verdiend is,' vindt Thomas Stuart, die meteen refereert naar de enorme verdienste van T1 Frank Platteeuw.

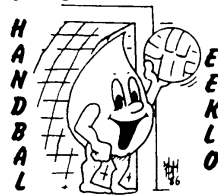
'Dit is het resultaat van twee jaar trainingsarbeid onder Frank Platteeuw. Toen we hem als T1 aantrokken had hij een tweejaarsplan in mind. Hij kende de Liga immers niet, moest eerst aan die reeks wennen. Vorig jaar was een studieronde, dit seizoen moest het gebeuren. Zijn inbreng is van enorm belang geweest. Akkoord, hij kreeg een talentrijke groep om mee te werken, een groep die zeker Superliga-waardig is.

Maar zijn manier van werken, zijn gevarieerde trainingen, zijn doelgerichte tactiek, de manier waarop hij de jongens scherp krijgt, de discipline die hij eist, stuk voor stuk sterke punten hoor. Een kampioenenmaker? Nee, dat is te veel van het goede, maar hij is wel *the right man* voor ons. Hij heeft zeker zijn stempel gedrukt op deze ploeg. De verdediging zit goed, we spelen veel sneller handbal dan voorheen, de spelers tonen de juiste mentaliteit, en geloof me, die ploeg heeft nog een groeimarge hé. Ik hoop alleszins dat ze in de Superliga zullen bevestigen. Frank Platteeuw is voor sommige spelers ook de zekerheid om bij ons te blijven. Ze weten dat ze van hem nog veel kunnen leren... Dat Frank voor de revival heeft gezorgd vind ik nu ook weer te veel lof. Die revival is de verdienste van een compleet nieuw team dat twee jaar geleden de fakkel overnam. Nieuw clubbestuur, nieuwe trainer, dat gaf de clubwerking een zekere *Schwung*. Twee jaar collectieve inzet van bestuur, trainer en spelerskern werd bekroond met een titel. Een leuk verjaardagsgeschenk, inderdaad...'

Bewegingsschool

Eeklo is een stad met 20 000 inwoners. Een kleine stad, maar wel met een groot sportaanbod. Want naast traditionele sporten als voetbal en basketbal, vind je er waterpolo, inline hockey, een dansschool met 600 leden, atletiek, rugby, ijshockey, turnen, ...

'Het sportlandschap is inderdaad zeer groot, en dat is een nadeel voor ons handbal,' jamert Thomas Stuart als we de jeugdwerking

Boven vlnr: Dylan Haans, Nathan De Clerck, Thomas Lievens, Kevin Lampo, Pieter Borgers, Kristof Van De Gehuchte. **Midden vlnr:** Arne Van Raepenbusch, Simon Roels, Levi Longueville, Michael Bert, Tom Delva, Bavo Berth, Fabian Dhont. **Onder vlnr:** Simon Fraeyman, Liam Longueville, Joeri De Rocker, Laurens Cocquyt, Joeri Vandevoorde, Stijn Spanhove.

aansnijden. ‘In het verleden maakten we veel promotie voor onze sport, maar de return was gering. Veel te weinig instroom. Daarom zijn we op initiatief van onze jeugdcoördinator Joeri Van de Voorde gestart met een bewegingsschool. Kinderen laten klimmen, rollen, lopen, springen, met een bal spelen,... Meteen een schot in de roos. We hebben een 20-tal kinderen gerekruteerd, waarvan er toch 16 zijn beginnen handballen bij de allerjongsten. Een ongekend succes voor een actie in Eeklo, want uit handbalinitiatie op school hielden we maximaal twee kinderen over. Op die manier willen we aan de toekomst bouwen. Probleem is dat we in de leeftijdsgroep 12- tot 16-jarigen weinig spelers hebben. JM 12, JM 10 en JM 8 zit goed. JM 16 is een probleem. Op die leeftijd spelers rekruteren is ontzettend moeilijk. We focussen ons dus op die bewegingsschool als kweekvijver voor de toekomst.’

Ook het jaarlijkse Ledeganctornooi is qua jeugdwerking een belangrijke organisatie.

Thomas Stuart: ‘Voor al qua uitstraling, niet zozeer qua rekrutering. Ik denk dat we dit jaar aan de tiende editie toe zijn. Het is een internationaal meerdaags evenement, eind juni, met ruim 400 deelnemers, 30 à 35 ploegen. We hebben daar een aparte werkgroep voor die het evenement organisatorisch op poten zet. Dat is

niet mis als opdracht, inderdaad, want nu de subsidies van Vlaamse en provinciale overheid wegvienlen moet je het financieel plaatje op een creatieve manier invullen. Merkwaardig aan dat tornooi is de hoofdtrofee. Die is niet voor de winnaar, maar voor de meest sportieve ploeg. Het heet de fair-playtrofee, en wordt verkozen door scheidsrechters, coaches en deelnemers. De trofee zelf is een uniek kunstwerk.’

Dames

Thomas Stuart besluit: ‘We blijven een kleine club. Met twee herenploegen, in Superliga en Regio, met diverse jeugdteams, maar sinds dit jaar ook met een damesploeg. Het dameshandbal was verleden tijd in Eeklo en we vonden dat het absoluut opnieuw een kans moest krijgen. Vergeet niet dat enkele meisjestalenten oorspronkelijk uit Eeklo komen hé, zoals Carmen Lips, Julie Roete, Ilke Neyrinck en Joke Borgers. We hebben serieus promotie gevoerd om die damesploeg gestalte te geven. Voorlopig zonder sportieve resultaten, maar we geven de moed niet op. Volgend seizoen komt er een nieuwe, deskundige trainer en zullen de resultaten zeker volgen. We moeten enkel zorgen voor continuïteit qua instroom in al onze jeugdreksen.’

Cois Van Aelst

Jeugdkampioenen

Elita Lebbeke: J16

HKW Waasmunster: J18

Apollon Kortrijk: J22

Guido en Tom Hens: al 70 jaar clubliefde voor Olse Merksem

Olse Merksem is altijd een club geweest gedragen door boegbeelden. Er was de legendarische Roger Mertens, de founding father als het ware, maar ook de familie De Vester, de broers Wens en andere bekende namen die het schoon weer maakten bij de "Eduardjes". In de moderne clubgeschiedenis klinkt de naam Hens als een klok. Vader Guido is oud-speler, bestuurslid en thans perschef. Zoon Tom is nog steeds actief speler bij de Antwerpse eersteklasser. Hens, handbal van vader op zoon...

Guido: 'Ik ben al 46 jaar bij Olse. Begonnen op mijn twaalfde, bij Roger Mertens in Sint-Eduardus. Later nam ik als speler mijn zonen Tom en Bert mee en ook die zijn erin gerold.'

Ik heb nog het roemrijke jeugdtoernooi van Olse meegemaakt, zelfs nog mee georganiseerd. Dat evenement is jammer genoeg enkel nog een mooie herinnering. Eigenlijk is het fout gelopen door het succes van het Sint-Eduarduscollege. Die school barstte op bepaald moment uit haar voegen en deed aan uitbreiding, met gevolg dat twee grote speelplaatsen werden opgeofferd. En uitgerend die speelplaatsen waren het hart van ons toernooi, daar werden de matches gespeeld. Intussen had Neuss, een trouwe deelnemer aan ons toernooi, onze traditionele datum ingepalmd voor een eigen organisatie. Die overigens veel grootsier was opgevat. We hebben jaren nadien nog eens een poging gewaagd om het jeugdtoernooi te herlanceren, de "Ereprijs Roger Mertens", maar zonder succes. Enkele jaren geleden zijn we opnieuw begonnen met een bescheiden toernooi voor heren, de Antwerp Cup, als voorbereiding op de competitie. Inderdaad, er is altijd een grote binding met Sint-Eduardus geweest. Maar die navelstreng is in de loop der jaren doorgeknipt. We hadden daar als club geen entree meer, begrijp je? We hebben ooit een vraag gesteld om in de sporthal van de school te mogen spelen of trainen, maar we moesten wel driemaal zoveel betalen als in onze stedelijke sporthal. De bladzijde Sint-Eduardus hebben we definitief omgedraaid.'

Tom: 'Ik ben ook al ruim 25 jaar bij Olse. Begonnen als zesjarige, alle jeugdreeksen doorzwommen, en zo opgeklommen tot het

fanionteam. En uiteraard kan ik intussen op een rijke carrière terugblikken. Nee, de enige landstitel in de clubgeschiedenis beleefde ik als toeschouwer, niet als speler. Toen was ik nog te jong, ik was 10. Het is enkel een mooie herinnering. Maar ik heb wel het absolute dieptepunt van nabij meegemaakt, met name de degradatie uit de hoogste reeks, toen eredivisie, en het jaar nadien opnieuw degradatie naar tweede. Een historisch dieptepunt, weliswaar als gevolg van een overdosis blessures en andere tegenslagen. Maar het is wel gebeurd. Een hoogtepunt? Da's ook makkelijk: de terugkeer naar het hoogste niveau dit seizoen.'

Revival

'Na de tweede degradatie, van eerste naar tweede nationaal, zag het er voor de club helemaal niet goed uit,' mijmert Guido Hens. 'We moesten aanvankelijk zelfs in tweede tegen de degradatie vechten en dat had een zeer negatieve invloed op de clubwerking. We hebben toen als bestuur echt moeten knokken om de club boven water te houden. Maar eens uit het dal geklommen zijn

we opnieuw beginnen bouwen aan stabiliteit. Dan is het geleidelijk beter beginnen gaan, zowel sportief als structureel. Maar we hebben héél diep gezeten, hoor, op het randje van de afgrond zeg maar. Dankzij talent uit eigen kweek kregen we opnieuw wat meer ademuimte. Maar sommige spelers hadden zelf geen geduld en wilden meteen hogerop. Zoals Koen Roggeman, Geert Graf en Kristof Van Wesemael. Gelukkig hadden we nog een talentvolle lichting, met Ward De Vos, mijn andere zoon Bert Hens, Gert Corten, Van Kerkhoven,

OLSE Merksem

... en samen met enkele doelgerichte transfers zijn we uiteindelijk terug waar we thuishoren, in eerste nationaal. Ook wel dankzij de ervaring van Tom, die altijd bij Olse is gebleven ondanks diverse aanbiedingen van andere clubs.'

'In tweede nationaal hebben we vooral aan stabiliteit gewerkt,' vult Tom Hens aan. 'Met de komst van Jos Riské en Johannes Verhoeven begonnen we aan de play-offs te denken. En zowat een goed jaar geleden waren we eindelijk klaar voor promotie. We wilden toen absoluut kampioen spelen. Dat het niet is gelukt hebben we enkel aan onszelf te danken. Het verlies tegen Sint-Truiden was een harde noot om kraken, een week niet goed van geweest. Maar dan kwam het nieuws dat Sint-Truiden niet wou stijgen en die opportuniteit hebben we met beide handen gegrepen. Naar eerste via het achterpoortje, inderdaad, maar ik denk toch dat de tijd rijp was voor promotie. Trouwens, we hebben een seizoen met ups & downs achter de rug, maar finaal mogen we het toch geslaagd noemen. Onze start was loodzwaar met vier matches tegen potentiële titelkandidaten. Waarin we ons goed verdedigd hebben, maar zonder punten. En dat weegt mentaal hé. Het waren wel vier wedstrijden om te winnen

aan het niveau. Daarna hebben we punten gesprokkeld tegen middenmoters, Visé, Doornik, Eynatten, maar het verlies tegen Beyne was een absoluut dieptepunt. In de tweede competitiehelft hebben we iedereen toch scherp gekregen om nipt de degradatie te ontlopen. Dat gebrek aan constante is zowat de rode draad door ons seizoen...

De coachwissel? Die was broodnodig. We hadden als spelersgroep het gevoel dat Frank Van Uytfanghe de bezieling die hij in zich heeft, niet meer op ons kon overbrengen. De klassieke cement pakte niet meer, inderdaad. We hebben dat ook zo aan het clubbestuur gecommuniceerd, er moest iets gebeuren. En die coachwissel heeft vruchten opgeleverd.

Lars Bertels heeft opnieuw het vuur aangewakkerd in de groep.'

Jeugdwerking

De laatste jaren stapten nogal wat spelers van stadsgenoot Sasja over naar Merksem. Dit seizoen leek de stadsderby wel een confrontatie Sasja vs. ex-Sasja. Olse als remise van oud-Sasja spelers?

Tom: 'Vroeger was die overstap ondenkbaar

hé. Maar Koen Roggeman en Kristof Van Wesemael hebben de rit andersom gemaakt en zo de ban gebroken. Kijk, wij trainen net iets minder dan Sasja. Bij ons is de prestatiedruk misschien ook minder groot, en sommige spelers hebben daar nood aan. Wij hebben ook de reputatie een gezellige club te zijn en dat trekt sommige spelers wel aan, ook die van Sasja. Maar we beseffen dat ook die oud-Sasjaspelers een dagje ouder worden. We moeten dus werken aan de toekomst en eigen talenten kweken.'

Guido: 'De laatste jaren zijn we opnieuw intensief bezig met die jeugdwerking. De komst van Patrick Luiten als clubmanager heeft die jeugdwerking een boost gegeven. Hij kent als Nederlander enkel clubs met bloeiende jeugd, clubs met honderden vooral jonge leden. Dat wil hij hier ook. Dankzij een geslaagde samenwerking met scholen in Merksem en Ekeren, waar wij handbalinitiatie geven. We zijn ook gestart met een bewegingsschool voor zeer jonge kinderen. Louter balgenoning, motoriek, spelletjes en zo meer. Zo hopen we toekomstige spelertjes te rekruteren. We zijn goed bezig, maar er is een serieuze inhaalbeweging nodig. De toekomst oogt mooi, en dat is toch voor een groot deel dankzij de inzet van Patrick Luiten. Hij was ook de motor achter de damesteams in Liga en Regio, wat zeker een verrijking is voor de club. Ook op sponsoring heeft hij een moderne visie en heeft hij voor continuïteit gezorgd. Wij hebben nu ook het cafetaria van de sporthal in eigen beheer overgenomen. Een zware belasting voor onze medewerkers maar een welkome bron van inkomsten voor de club. Ook weer zijn idee hoor...'

Toekomst

Guido Hens zit elke week, zowel uit als thuis, op de tribune. Als aandachtige toeschouwer, maar ook als perschef van Olse Merksem. Een erg kritische perschef overigens...

'Inderdaad, ik spaar de roede niet als het slecht is,' lacht Guido Hens, 'ik wil dat ook zo objectief mogelijk doen. Als persverantwoordelijke moet je je eigen club niet verheerlijken, zeker niet als de match huilen met de pet op was. Als de jongens een slechte beurt hebben gemaakt mag dat geweten zijn. Maar als het goed is wil ik dat ook in de verf zetten. Ik denk dat je via die verslagen de spelers ook kunt prikkelen, of ze met beide voeten op de

grond houden. Want ze lezen die verslagen op de website hé. De taak van perschef is erg belangrijk geworden. Helaas vinden de clubs er te weinig van terug in de media...

Maar als vader ben ik ook emotioneel betrokken bij de wedstrijd. Het is wel makkelijker om dragen vanop de tribune dan als coach. Want ik heb mijn beide zoons een tijdlang gecoacht en dat vond ik bijzonder moeilijk. Langs de zijlijn ervaar ik eerder angst. Angst voor een blessure, angst voor hardhandige aanpak, voor een brutale fout en dergelijke. Want dat zie je toch nog veel te vaak in onze sport. Voor het overige ben ik vooral een trotse vader als ik mijn zoons zie spelen. Ik ben fier dat ze beiden die remonte van de club hielpen realiseren. Ik heb Tom onlangs gezegd: eigenlijk is de cirkel rond. Jij bent gestart op het hoogste niveau, je hebt de afgang meegemaakt en nu sta je terug met de club bovenaan. Als boegbeeld van het oude naar het nieuwe Olse. Dat is toch een verdienste, niet ?

Vader en zoon besluiten met een blik op de toekomst.

Guido: 'Het niveau van het handbal is er zeker niet op vooruit gegaan. We trappelen eerder ter plekke. En ontstaan is achteruitgaan hé. Heeft veel te maken met de impact van de media. Als je ziet hoe volley en basket heel wat media-aandacht krijgen dan hinken wij serieus achterop. Misschien moet er vanuit de federatie iets gebeuren, ik weet het niet, maar het is blijkbaar ontzettend moeilijk om onze sport te verkopen.'

Tom: 'Onze ambitie voor de toekomst? Om te beginnen een vaste waarde worden in eerste nationaal. En dan hoop ik ooit een stap te kunnen zetten richting play-offs. Misschien nog niet meteen volgend jaar, maar de ambitie moet alleszins zijn van zo hoog mogelijk te mikken. Dat betekent: op termijn meespeelen voor de Beneleague. Met ons tweede team, onze beloften, willen we doorgroeien naar de Superliga. Dat is voor die jonge spelers een competitie op niveau. Voor onze dames zou ik tweede nationaal als streefdoel stellen. Er zit knap wat talent in die groep, moet enkel nog openbloeien.'

Cois Van Aelst

Foto uit de Antwerpse burenstrijd tussen KV Sasja en OLSE Merksem. Jesper Johnson shot, Tom Hens is net te laat. foto: OSIN-view

Jeugdkampioenen

Sporting Nelo: J14

Uilenspiegel: M19

Elewijtcenter

meeting - congress - hotel

Let's meet in Elewijt Center

Voor al uw :

- ◆ Seminars
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Het Elewijt Center – team

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

Relax, al onze omniums zijn zonder franchise !

Waarom blijven onze verzekerden zo kalm na een ongeval ? Simpel : ze weten dat Ethias alles voor hen regelt, en dat ze helemaal niets gaan moeten betalen. Want al onze omniumformules zijn zonder franchise*. Blijf dus relaxed en vraag een offerte.

Info en voorwaarden op www.ethias.be of bel gratis 0800 25 777

ethias
Doet wat moet